

L u g g e m i s s e d.

I.

„Jesand watab üllewelt pühast
paigast Ma veäle, et wöttaks kuul-
da ilma suta wangide äggamist, ja
lahti veästa surma lapsed“

(Eaul. 102, 20. 21.)

Ühhe sakama kulla otsa peält nähti übt
hurtšiko, kus üks jummalakartlik töteggia
kangur, Wilip Sak nimmi, omma magga
naese ja kolme wåtima lastega ellas. Oli
kül kerme ning wiitsakas ommas ammetis,
ja istus páwa otsani omma fanga pingi
peál, et saaks omma leirvapallukest ennesele
tenida, ning temma ommaksed waewaga
toita. Agga segipärast oli pudus nago

koddakondne temma maddala kattusse al-
asset wötnud.

Ühhel hommikul olli mees jálle omma tõ-
tallal, ja watis tihti furwa náoga sest pis-
solessest afnast läbbi, mis temma körivas
oli ja tee peale andis. Se hirm, kellest
ta praego táis, toisis sest, et otis sessam-
mal páwal sedda perreemeest, kelle párralt
se hurtšik olli, kus kangur sees ellas, ja
kellele piddi sedda aasta renti maksma.
Maks ei olnud kül suur mitte, ommeti ei
olnud sedda rahha ei ammogi kous. —

Olli jubba tük aega perreemeest ootnud,
kui näggi üht teist modi innimest omma
hurtšiko pole kallamas. Kui sesamma mees
oli tuppa sisse astunud, terretas temma ja
ütleb: Terre wanna wend Wilip. Siinna
ei tunne kül ühtegi ennam seppa Raatli
poega Wilemit? Sesamma ollen. Ehe
núsid mälletad, et olleme seal Norme küllas,
kui poisid alles ollime, wallatust kül teinud.
Agga pean tödele au pakkuma, sind ei olnud
ei polegi mitte ni wallato, nenda kui minna